

[Alfred Jensen.]

med at pristalsfamilien har fået påført ekstra i det år, der er gået, er dobbelt så store som det, familien får i løntillæg.

Hvis der skulle være nogen rimelighed i det, skulle man altså indstille sig på at holde de mange, mange tusinde lønarbejdere, tjenestemænd og funktionærer skadesløse, og det mener jeg man bør tage hensyn til, når man udarbejder den endelige skala. Den kommunistiske gruppe blev jo ikke repræsenteret i udvalget, så jeg kan ikke gøre mig nogen forhåbning om at komme til at fremsætte mine synspunkter dér. Men tager man ikke hensyn til denne udvikling, må man forberede sig på, at der fra det ganske land den dag, da skatteskalaen udsendes, vil rejse sig en harme mod det folketing, der ikke har forstået at tage hensyn til de dårligst stilledes kår og tarv. Og i virkeligheden har folketinget jo røgtet sit hverv dårligt, hvis det ikke tager hensyn til de vanskeligheder, lønmodtagerne kommer ud i, hvis man gennemfører forslag af denne art.

Vi billiger ikke den måde, hvorpå lovgivningen om børnetilskuddene er formet. Jeg har gentagne gange givet udtryk for, at vi mener, denne lov burde sortere under socialministeriet. Jeg har også gjort opmærksom på, at de satsler, der ydes, er for lave, og vi har stillet ændringsforslag på disse to områder. Det, der foreslås i det foreliggende lovforslag, er efter min mening aldeles ikke tilstrækkeligt. Lovforslaget giver jo praktisk talt ikke mere, end der er givet tidligere, og netop nu er der brug for større børnetilskud. I debatten om de forskellige befolkningsdeles kår har man fremhævet, hvor dårligt arbejdsmanden med de to, tre børn er stillet. Jeg skal ikke udmale, hvor karrigt indtægter og levevilkår er tilmålt de mange, der hører til denne gruppe. Jeg tror, vi alle her erkender det; men når det er tilfældet, siger det sig selv, at så må der sættes ind for at forbedre kårene for denne gruppe medborgere. Det mest rimelige var, at man betalte dem en løn, så de blev i stand til at føre en ordentlig tilværelse. Det er klart, at arbejderne sætter ind for at opnå dette, og det er indlysende, at alle, som har disse medborgeres tarv for øje, må støtte dem i deres bestræbelser. Jeg ved ikke, hvor

meget der kan nås ved overenskomstforhandlingerne, men jeg forudser — på baggrund af det, der er sket indtil nu — at det ikke bliver særlig meget. Det vil sige, at der er brug for større børnetilskud, end der her foreslås.

Ordføreren for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Poul Møller, talte noget om, at man skulle drage omsorg for, at de forhøjelser, der her var tale om, kom til at virke ind på pristallet på en sådan måde, at lønningerne ikke skulle stige. Ja, den tale hører vi altså nu fra det ærede medlems side. For nogle år siden talte det ærede medlem om, at det konservative folkeparti var tilhænger af en familiepolitik og derfor gik ind for børnetilskud. Men hvad er det, det ærede medlem taler for her i dag? Det er jo egentlig dette, at de børnetilskud, der gives, skal tilfalde arbejdsgiverne og ikke familier med børn, for hvis de skulle tilfalde familier med børn, burde de ikke have indfyldelse på pristallet, så burde det være tilskud, der blev givet familierne på en sådan måde, at deres kår blev forbedret; og egentlig bliver manden med de mange børn og hans kolleger dårligere stillet, fordi man snyder dem for de forhøjelser, de skulle have i henhold til lønningenslov og de kollektive overenskomster. Vi vil altså, hvad børnetilskuddet angår, som ved tidligere lejligheder præcisere vor stilling nøjere ved anden behandling og dér stille de ændringsforslag, vi finder fornødne.

Om skattelovgivningen i det hele taget vil jeg gerne sige et par ord. Jeg skal ikke fordybe mig i alle de problemer, som her er draget frem, men blot holde mig til det enkle: skatterne må ned! Det er det, der er lovet af samtlige partier ved valgene igennem de senere år. Det er det, der fremføres den ene gang efter den anden, når folketingsmændene stedes åsyn til åsyn med deres vælgere. Men når vi behandler sagerne herinde, så er der ingen af dem, der er i stand til at sætte ind på at få dette spørgsmål løst og virkelig presser på for at få skatterne ned. Og nu regeringen? Den kunne jo virkelig komme med forslag om skattenedsættelse. Men hvad sker? Man kommer med forslag, som, såvidt jeg kan se, betyder, at der skal opkræves langt mere i skat i det kommende år. Den tale om, at man kan ikke komme videre, før man er færdig i